

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobců: a) **Obec Modletice**, sídlem Modletice 6, 251 01 Modletice
 b) **Obec Dobřejovice**, sídlem Na Návsi 26, 25101 Dobřejovice
 c) **Obec Herink**, sídlem Do Višňovky 28, 25101 Herink
 d) **Obec Jesenice**, sídlem Budějovická 303, 252 42 Jesenice
 zastoupeny advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., sídlem
 Štěpánská 640/45, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

za účasti: **Ředitelství silnic a dálnic**, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 546/56,
 zastoupená advokátem JUDr. Janem Marečkem, se sídlem Praha 2, Na
 Švihance 1476/1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. prosince 2018, č. j.: 926/2018-910-IPK/8

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobci napadli shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo vydáno kolaudační rozhodnutí na stavbu „D0 stavba 512 D1 – Jesenice – Vestec“ v dále ve výroku vymezeném rozsahu (dále obecně označována pouze jako „stavba nebo stavba 512“) podle ust. § 122a odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Žalobci nebyli účastníky řízení, rozhodnutí nabylo právní moci.

[2] Žalobci pravomoc k rozhodnutí soudu ve věci opírají o právní názor, který vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 4. 2014, čj. 4 As 157/2013-38. Soud při hodnocení přípustnosti žaloby z tohoto názoru vychází, neboť se jedná o aplikovatelnou judikaturu na tento skutkový případ, a proto považuje podanou žalobu za přípustnou, byť byla podána osobami, které podle současného znění stavebního zákona nejsou účastníky řízení, čímž nebyly vyčerpány opravné prostředky ve správním řízení; rovněž za tohoto stavu tak není jasné patrné, od čeho obecně počítat lhůtu pro podání žaloby (v daném případě však takové posouzení není nutné, neboť žaloba byla podána v obecné dvouměsíční lhůtě, pokud by ji soud počítal od doručení účastníkovi řízení, jímž je zúčastněná osoba).

[3] Žalobci v další části žaloby zdůvodňují svou aktivní legitimaci a své přímé zkrácení na právech. Obec Modletice uvádí, že do jejího katastrálního území zasahují dvě komunikace, u nichž problém s hlukem historicky nikdy nebyl, nově vybudovaná komunikace jej však vytváří zejména v nočních hodinách, na což si občané obce stěžují. Při přípravě stavby se obec účastnila projednávání k jednotlivým fázím projektu (EIA, ÚR, SP), při všech jednáních byla předkládána projektová dokumentace, podle níž stavba nebude mít žádný významný vliv, že je dostatečně vzdálena od obytných objektů a není tak potřeba provádět protihluková opatření. V hlukové studii bylo uvedeno, že po dokončení stavby bude v nočních hodinách hluk dosahovat 43,9 – 46,4 dB (výrazně pod limit pro noční hodiny 50 dB), proto obec neuplatňovala požadavek na protihlukové valy, stěny či jiná opatření. Po dokončení stavby se však ukázalo, že stavba má jiné vlastnosti, než uvádí projektová dokumentace. Obec si nechala zpracovat měření hluku, měření proběhlo 4. – 5. 10. 2011 v Modleticích č.p. 133, kde byla naměřená průměrná hodnota pro noc na úrovni 52 dB, což překračuje limit i hodnoty uvedené v projektové dokumentaci. Podle názoru obec tak stavba překračuje hlukové limity a neměl být na ní povolen provoz. Dva měsíce po spuštění provozu vydalo ministerstvo zdravotnictví Metodický návod pro hodnocení hluku pod čj. 62545/2010/OVZ-32.3-1.11.2010 (dále také jen „metodický pokyn pro hodnocení hluku“), kterým se zavedla tzv. korekce na odraz od fasády „k“ ve výši 2 dB resp. 3 dB, která se odečítá od naměřené hodnoty, ta je po novele součástí nařízení vlády č. 272/2011 Sb. ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 272/2011 Sb. nebo obecně pouze nařízení vlády“). Toto nařízení vlády bylo vydáno po ročním provozu, kterým se mění posuzování nejistoty měření „u“, kdy se přičítá k maximálnímu hygienickému limitu hluku (do té doby nebyla odečítána). Těmito úpravami se zásadně změnilo hodnocení naměřených hodnot hluku, v případě obce a naměřeném hluku ve výši 52,1 dB v noci je výsledná hodnota 48,3 dB. Dále poukazuje na to, že z měření hluku ke kolaudaci (str. 12) vyplývá, že v měřícím bodě M9 – Modletice 132, je noční hluková zátěž 48,1 +/- 1,7 dB, kdy i po odečtení nejistoty měření a odrazu od fasády je hluk na hranici zákonného limitu. Poukazuje na to, že nadměrný hluk významně obtěžuje občany a narušuje rozvoj obce.

[4] Obec Dobřejovice uvádí obdobně jako obec Modletice, že jejím katastrálním územím procházejí dvě významné komunikace, nově byla vybudována tato stavba, od spuštění provozu nastaly problémy s hlukem na celém území obce, občané si na něj stěžují, na rozdíl od zbývajících komunikací, kdy si občané na hluk z nich nestěžují. Další komunikací, která sice přes katastrální území obce nevede, je dálnice D1, z níž je však hluk v obci patrný. Stejně jako obec Modletice namítá proces přípravy stavby, v případě obce Dobřejovice měl hluk v nočních hodinách dosahovat 44,7 – 47,1 dB, což bylo pod zákonným limitem, přesto obec uplatňovala požadavek na protihluková opatření (valy a na mostě přes Sulín). Protihlukový val byl navršen v proměnné výšce 2 – 4 metry, u požadavku na osazení mostu bylo obci sděleno, že s ohledem na vzdálenost mostu nejsou opatření nutná. Po dokončení stavby se ukázalo, že stavba má jiné vlastnosti, měření hluku probíhalo ve dnech 4. – 5. 10. 2011 v Dobřejovicích v č.p. 318, naměřená skutečná hodnota byla 55 dB pro noc, proto podle názoru obce stavba neměla být kolaudována. Stejně jako obec Modletice poukazuje na přijetí metodického pokynu pro hodnocení hluku a nařízení vlády č. 272/2011 Sb., u obce Dobřejovice je po odečtu 2 dB za odraz hodnota 53,6 dB, po odečtení nepřesnosti 1,8 dB je výsledná hodnota 51,8 dB, což je nad hygienickým limitem. Z měření hluku pro kolaudaci (str. 11) plyne, že v měřicím bodě M4 – Dobřejovice, Na Draškách 314, je noční hluková zátěž 54,6 +/- 1,7 dB, v měřicím bodě M5 pak 53,4 +/- 1,7 dB, což je nad hygienický limit. Nadměrný hluk obtěžuje občany obdobně jako v obci Modletice.

[5] Obec Herink rovněž uvádí obdobnou argumentaci, jako Modletice a Dobřejovice, zástavba obce je převážně rodinnými domy, od nejbližšího bodu stavby je 800 metrů, ale vzhledem ke svažitému terénu je hluk vnímán po celé obci stejně silně. Obec má územní plán naplněn zhruba z poloviny, je předpoklad rozvoje obce. Nelogicky v katastru obce došlo k vybudování protihlukové stěny a přírodního valu, ale směrem od obce, takže se hluk od těchto stěn odráží a ještě zvyšuje intenzitu hluku směrem k obci. Obec má podle územního plánu postupně budovat místa pro odpočinek, sport a relaxaci obyvatel, pozemky na tyto stavby jsou však zatíženy hlukem. Po spuštění provozu na stavbě byla občany sepsána petice „Za snížení hlukového zatížení obcí v okolí SOKP části 512“, kterou podepsalo téměř 99 % obyvatel obce. Obec si nechala provést vlastní měření hluku v noci, kdy hodnoty překročily limit o 2,5 dB, za několik týdnů potom vstoupila v účinnost novelizovaná metodika měření hluku a ten je podle ní podlimitní. Z měření hluku ke kolaudaci (str. 11) pro obec vyplývá, že měřicím bodem M8 – Herink, U Kovárny 19, byla změřena noční hluková zátěž 51,4 +/- 1,7 dB, tedy nadlimitní hluk a i po odečtení nejistoty měření a odrazu od fasády je hluk na samé hranici hlukového limitu.

[6] Obec Jesenice uvádí obdobnou argumentaci, na její území zasahují dvě významné komunikace, a přesto že se jedná o vytížené komunikace, nikdo z občanů si doposud nestěžoval, v době přípravy této stavby se obec účastnila jednání, na nich byla předkládána projektová dokumentace, která hlukové limity respektovala. Po dokončení stavby se ukázalo, že stavba má jiné vlastnosti, hlukem je obtěžována většina obyvatel obce. Obec si nechala zpracovat vlastní měření hluku, které proběhlo na podzim 2012 a prokázalo, že i po úpravě zákona v roce 2011 nevyhovují v noci další 2 body (V Roháči 1203 a V koutech 142). Z měření hluku ke kolaudaci byl vypuštěn dříve nevyhovující bod Na Ochoze, další hodnoty považuje obec za nevěrohodné, neboť hodnoty hluku se od

roku 2012 měly snížit, ačkoliv stoupla hustota dopravy a v místě nebyla přijata žádná protihluková opatření. Měřicí místo Kouty 142 – Horní Jirčany M6 hluková studie ke kolaudaci uvádí hluk v noci 43,5 dB, zatímco měření zadané žalobcem pro stejné místo 50,4 dB a 49,4 dB, tento rozdíl považuje za nevysvětlitelný, když se navíc měřilo v témže ročním období. Druhým měřicím místem je Návětrná – Jesenice M1, kde hluková studie uvádí hluk v noci 37,2 dB, měření zadané žalobcem pro blízké místo Jesenice V Roháči uvádí 50,7 dB a 27,9 dB. Obdobně jako u dalších žalobců občany obce hluk nadměrně obtěžuje.

[7] V další části žaloby označené jako věcné důvody nejprve namítají, že o věci rozhodl nepřislušný úřad v rozporu s ust. § 119 odst. 2 stavebního zákona. Poukazuje na důvodovou zprávu k novelizačnímu zákonu č. 225/2017 Sb. Stavební zákon blíže nedefinuje pojem „stavební úřad, který vydal povolení stavby“, nicméně z ust. § 128 odst. 1 stavebního zákona lze dovodit, že se jedná o stavební úřad, který skutečně vydal povolení stavby, a nikoliv stavební úřad, který by byl k povolení stavby příslušný v okamžiku zahájení kolaudačního řízení. Od 1. 1. 2018 je podle názoru žalobců ke kolaudaci příslušný stavební úřad, který pro stavbu vydal stavební povolení, a nikoliv stavební úřad, který by stavbu povoloval nyní. Stavba byla povolena Magistrátem hlavního města Prahy, napadené rozhodnutí však vydalo ministerstvo dopravy, aniž by v něm bylo odůvodněno, jak si ministerstvo určilo pravomoc o kolaudaci rozhodnout.

[8] Dále žalobci namítají porušení ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“), když odůvodnění kolaudačního rozhodnutí je velmi stručné vzhledem k tomu, že žalobci podali poměrně obsáhlá vyjádření, v nichž s kolaudací stavby nesouhlasili (poukazovali nejen na nadměrnou hlukovou zátěž, která je v odůvodnění aspoň částečně vypořádána, ale i na chybějící kontrolu rychlosti, k němuž se žalovaný nevyjádřil vůbec). Poukazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 6. 2016, čj. 4 As 17/2016-47, ohledně vypořádání nesouhlasu žalobců ve správním řízení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí považují za nepřezkoumatelné.

[9] V další části žaloby namítají neplnění podmínek stanoviska EIA, poukazují na ust. § 122a odst. 4 a § 122 odst. 3 stavebního zákona. Pro stavbu byl ministerstvem životního prostředí vypracován závěr vyhodnocení změn projektu podle čl. III odst. 4 přílohy k usnesení vlády ze dne 12. 12. 2014 č. 1078, v němž byla navržena mj. opatření neprodleně zajistit důslednou kontrolu dodržování rychlosti kamerami (úsekové měření rychlosti) pro všechna vozidla. Podle názoru žalobců nebyla tato opatření řádně realizována, neboť do doby podání žaloby nebyla zajištěna důsledná kontrola dodržování rychlosti kamerami pro všechna vozidla. Poukazuje na hlukovou studii z 11/2018 na str. 18 a 20, kdy je zřejmé, že maximální povolená rychlost není na této komunikaci nákladními auty dodržována, kdy to je zdrojem hluku zejména v noci. Poukazují na to, že zvýšení rychlosti způsobuje větší hlukovou zátěž.

[10] Dále žalobci poukazují na vypracovanou hlukovou studii, kdy bylo k měření vybráno 9 bodů, což je výrazně méně než při hlukových měřeních v minulosti (například měření v září 2016 probíhalo na 14 místech). K měření hluku nebyl vybrán bod Jesenice, Na Ochoze, ve kterém v září 2016 byla zjištěna hodnota, která nedodržuje hodnoty hluku

v noci. Dále namítají, že hodnoty hluku se od roku 2012 měly snížit, ačkoliv hustota dopravy stoupla a v místě nebyla přijata žádná protihluková opatření (konkrétně místo Kouty 142 – Horní Jirčany M6 – hluková studie uvádí hluk v noci 43,5 dB, měření zadané žalobcem uvádí hodnoty 50,4 dB a 49,4 dB, což je rozdíl 7 dB, který je nevysvětlitelný, dalším bodem je Návětrná – Jesenice M1, kde hluková studie uvádí hodnotu 37,2 dB v noci, měření zadané žalobci pak pro blízké místo Jesenice V Roháči uvádí 50,7 dB a 47,9 dB). Z tohoto důvodu považují měření hluku za nevěrohodné a vykonané pouze na malém množství měřících míst, body měření byly vybrány bez dohody s obcemi a bez jejich vědomí. Namítají rovněž, že předložené studie jsou v rozporu se zákonem z důvodu dělení různých zdrojů hluku, hluková studie ke kolaudaci pak měří pouze hluk ze stavby 512, což považují v rozporu s ust. § 30 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“). Emisní limit se vztahuje ke konkrétnímu zdroji, imisní limit ke stavu prostředí, z pohledu lidského zdraví je nezbytné dodržovat imisní limity, a nikoliv emisní limity, odečítání hlukové zátěže z již existujících komunikací tak nelze považovat za postup v souladu se zákonem. Postup žalovaného považují za rozporný se zásadou podle ust. § 3 správního řádu, a dále upozorňují na negativní účinky nočního hluku o intenzitě 40 dB podle Světové zdravotnické organizace.

[11] V posledním žalobním bodě namítají porušení ust. § 2 a 4 správního řádu, kdy žádost o kolaudační souhlas byla podána dne 23. 11. 2018, závěrečná prohlídka stavby se uskutečnila 6. 12., z téhož dne je závazné stanovisko krajské hygienické stanice, kolaudační řízení bylo zahájeno dne 17. 12. a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 19. 12. Lhůty pro vyjádření tak byly extrémně krátké a žalobci tak neměli dostatek času pro řádné uplatnění svých práv.

[12] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, obsahově odkázal na vyjádření zúčastněné osoby, přičemž uváděl obdobnou argumentaci (vzhledem k obsahovému překrytí této argumentace ji soud uvádí u procesního úkonu zúčastněné osoby, aby ji zbytečně neopakoval).

[13] Zúčastněná osoba uvedla, že průběžně informuje představitele dotčených samospráv o průběhu zprovoznování stavby, žalobci podle jeho názoru ignorují koncepci a požadavky platné legislativy ochrany před hlukem, která je založena na ochraně u zdroje hluku podle ust. § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví, a nařízení vlády č. 272/2011 Sb., kterou musí žalovaný dodržovat, dále zkreslují faktický stav a používají nerelevantní argumenty metodicky nesprávných a neaktuálních měření, neberou v úvahu, že celková hluková situace v některých částech dotčených obcí je ovlivňována hlukem z jiných zdrojů, zejména silnic II/105 a II/603. Žalobci byli přizváni ke kolaudačnímu řízení a žalovaný se zabýval jejich argumenty. Z hlediska ochrany před hlukem je rozhodující souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 6. 12. 2018, které bylo vydáno na základě protokolu autorizovaného měření provedeného v listopadu 2018 na 9 charakteristických měřících místech, kdy bylo dokumentováno, že nebyl překročen limit pro hluk z dopravy. Pokud žalobci uvádějí argumenty ke své aktivní legitimaci a ke zkrácení svých práv, pak k tomu nedochází kolaudačním rozhodnutím, protože limity hluku nejsou překračovány. Hygienické limity byly prokazatelně splněny na všech měřených místech, které uvádí, přičemž poukazuje na tento limit, který je

rozdílný pro den a noc (60 a 50 dB). Měření hluku probíhalo za standardních podmínek, bylo postupováno v souladu s nařízením vlády č. 272/2011 Sb. i s Metodickým návodem pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí ze dne 18. 10. 2017 a Odborným doporučením pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí. „Měření Kramář 2012“, kterého se dovolávají žalobci, tak nelze jako podklad pro rozhodnutí využít. „Hluková studie ke kolaudaci 11/2018“ je dokument, který neexistuje, pokud se jedná o „Protokol z autorizovaného měření 11/2018“, pak je nesprávně interpretován.

[14] Zúčastněná osoba dále uvedla, že žalovaný je speciálním stavebním úřadem podle ust. § 40 odst. 2 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pozemních komunikacích“), a poukázal na ust. § 119 odst. 2 stavebního zákona. Ohledně rozsahu odůvodnění rozhodnutí uvedla, že je považuje za dostačující, a poukazuje na to, že jediným účastníkem řízení byla zúčastněná osoba. Ohledně námitky týkající se neplnění stanoviska EIA uvádí, že nemá reálný podklad, neboť se nejednalo o podmínku, ale o doporučení z vyhodnocení velkých projektů v souvislosti s dotacemi EU. Co se týká hlukové studie, doplňuje, že 9 měřících bodů bylo vybráno po projednání a se souhlasem krajské hygienické stanice, v 10. měřícím bodu nebylo možné měřit, jelikož u něj probíhala výstavba, která by hodnoty zkreslila. Pro další monitoring a měření po kolaudaci již existují podmínky a krajská hygienická stanice vybrala pouze 4 měřící body k monitoringu po dobu 5 let. Ohledně stanoviska Světové zdravotnické organizace poukazuje na její směrnici z roku 2009 pro noční hluk, když česká právní úprava je přísnější, než toto doporučení.

[15] K vyjádření žalovaného podali žalobci repliku, v níž setrvali na své argumentaci.

[16] Ve výroku napadeného rozhodnutí je mj. stanovena podle ust. § 122a odst. 4 stavebního zákona podmínka pro užívání stavby, že stavební, zajistí splnění požadavku uvedeného v závazném stanovisku Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 6. 12. 2018 (monitoring hluku v chráněném venkovním prostoru staveb (v místech stávajících měřících míst), výsledky budou předkládány 1x za rok na krajskou hygienickou stanici, pokud bude docházet k překročení hygienických limitů, budou v místech překročení realizována další protihluková opatření tak, aby byly splněny hygienické limity i při budoucím nárůstu dopravy).

[17] V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou zrekapitulovány podklady pro rozhodnutí (mj. ve výroku uvedené stanovisko krajské hygienické stanice), a uvedeno k námitkám žalobců, že z hlediska ochrany občanů před hlukem bylo doloženo splnění hlukových limitů, které bylo potvrzeno závazným stanoviskem krajské hygienické stanice.

[18] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[19] Nejprve soud uvádí, že žalobci v první části žaloby poukazují na své dotčení na právech v tom smyslu, že jím odůvodňují svou aktivní žalobní legitimaci. Vzhledem ke shora uvedenému názoru Nejvyššího správního soudu soud tuto legitimaci nepopírá, žalobu věcně projednal, proto se k této části žaloby nebude podrobněji vyjadřovat. Soud poukazuje na to, že podstatná část nesouhlasu s rozhodnutím, která je v této části žaloby uvedena, se opakuje v další části žaloby, kterou lze vymezit jako žalobní body (v žalobě označená jako věcné důvody návrhu, a která až reaguje na napadené rozhodnutí a jeho odůvodnění).

[20] K prvnímu žalobnímu bodu napadajícímu příslušnost žalovaného jako správnímu úřadu soud uvádí následující.

[21] Podle názoru soudu se v daném případě aplikuje ust. § 40 odst. 2 písm. c) zákona o pozemních komunikacích („...*ministerstvo dopravy ... vykonává působnost silničního správního úřadu a speciálního stavebního úřadu podle tohoto zákona ve věcech dálnic,...*“), ve spojení s ust. § 15 odst. 1 písm. c) stavebního zákona. Tato úprava má tak přednost před obecným pravidlem podle ust. § 119 odst. 2 stavebního zákona, kdy z jejího textu, ani z žalobcem namítané důvodové zprávy, nelze nijak dovodit, že by se měla měnit kompetence speciálních stavebních úřadů, ale pouze se vybírá jeden z více stavebních úřadů, které ale svou kompetenci opírají o jiná ustanovení. V době vydání rozhodnutí podle názoru soudu byl ve věci příslušný speciální stavební úřad, a jím v daném případě je žalovaný. Ten měl konkrétně pro tuto stavbu zákonem svěřenou pravomoc rozhodnout. Pokud stavební povolení vydával jiný správní úřad podle tehdy účinného znění právní normy, nemůže takový postup odůvodnit odnětí věci v době vydání kolaudačního rozhodnutí příslušnému speciálnímu stavebnímu úřadu, neboť nic takového ze znění ust. § 119 odst. 2 stavebního zákona neplyne. Tento žalobní bod tak soud nepovažuje za důvodný, a kolaudační rozhodnutí bylo vydáno žalovaným jako speciálním stavebním úřadem.

[22] V druhém žalobním bodě žalobce spatřuje nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud nic takového v tomto odůvodnění nespátřuje, sám výrok rozhodnutí, v němž je převzata podmínka ze stanoviska krajské hygienické stanice, je odůvodněn odkazem na důvody uvedené v tomto stanovisku, je zde zrekapitulováno, z jakých podkladů žalovaný vycházel. Ohledně vypořádání nadměrné hlukové zátěže, jak ji vznášeli žalobci, tak ta podle názoru soudu vypořádána odkazem na stanovisko krajské hygienické stanice, které je rovněž odůvodněno a vychází z autorizovaného měření, o němž byl vyhotoven protokol, a probíhalo v listopadu 2018. Za situace, kdy z tohoto protokolu vyplývá, že na žádném měřicím bodě nebyly překročeny limity hluku z dopravy, podle názoru soudu není další odůvodnění nutné, neboť by se jinými slovy muselo opakovat to, co není v rozporu s příslušnou normou. Žalobci v tomto žalobním bodě citují ze závěrů Nejvyššího správního soudu, ale konkrétně poukazují na vypořádání svých námitek ohledně hluku, k nimž se soud již vyjadřoval, a na námitky ohledně kontroly rychlosti, kdy výslovně uvádějí, že je to obsahem dalšího žalobního bodu, proto jej soud vypořádá až v příslušném odůvodnění žalobního bodu. Jak bylo shora uvedeno, pokud v odůvodnění je stanovisko žalobců zmíněno a je vypořádáno zejména odkazem na to, že limity hluku z dopravy byly dodrženy, což dokládá stanovisko krajské hygienické

stanice, soud má takové vypořádání za dostatečné a žádnou nepřekoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů pro rozhodnutí v něm nespátřuje.

[23] Ve třetím žalobním bodě žalobci namítají nesplnění stanoviska EIA ve vztahu k jeho opatření č. 5 spočívající v kontrole dodržování rychlosti kamerami pro všechna vozidla. Podle názoru soudu tento závěr je obsažen v podkladu orgánu, který není dotčeným orgánem státní správy ve smyslu stavebního zákona, a proto z hlediska stanovení povinností pro užívání stavby nemůže být převzat do kolaudačního rozhodnutí. Jedná se o doporučení vyplývající z vyhodnocení velkých projektů v rámci procesu EIA, aby však takové doporučení bylo právně závazné a tím tak možné zahrnout jej do výroku rozhodnutí, musel by jej jako podmínku uplatnit příslušný dotčený orgán státní správy. To se v daném případě nestalo v tom rozsahu, jaký je obsažen v tomto doporučení, ale v podmínce, kterou stanovila krajská hygienická stanice a tato podmínka jako závazná pak byla do rozhodnutí vtělena. Je tak nutné uzavřít, že požadavek na měření rychlosti z hlediska zdroje hluku nebyl přímo stanoviskem krajské hygienické stanice upraven, a proto jej nelze po stavebníkovi vyžadovat. Nicméně, podle názoru soudu ochranu před zdrojem hluku krajská hygienická stanice vymezila ve svém stanovisku, přičemž tato podmínka se stala součástí výroku rozhodnutí, z hlediska zdroje hluku z dopravy tak došlo ke stanovení povinnosti pro stavebníka, aby tento hluk monitoroval. Je tak nutné uzavřít, že povinnost, kterou žalobci požadovali doplnit do výroku rozhodnutí, plyne z doporučení, které se tak nemohlo stát součástí výroku ve smyslu ust. § 122 odst. 3 stavebního zákona, neboť se nejedná o stanovisko dotčeného orgánu. Takovým stanoviskem bylo stanovisko krajské hygienické stanice, které v souladu s tímto zákonným ustanovením do výroku rozhodnutí bylo promítnuto.

[24] Soud nijak nezpochybňuje poznámku žalobce, že zvýšení rychlosti způsobuje zvýšenou hlukovou zátěž, podle jeho názoru však tuto hlukovou zátěž v čase řeší právě podmínka rozhodnutí plynoucí ze stanoviska krajské hygienické stanice. Že tak nečiní jedním z možných způsobů (omezení rychlosti, resp. jejím systematickým kontrolováním), ale komplexnějším požadavkem na měření hlukové zátěže za situace, kdy v době vydání rozhodnutí jsou hlukové limity splněny, je výsledkem pravomocí krajské hygienické stanice v tomto správním řízení a jejím rozhodnutí, a z hlediska výsledku (jímž je podle názoru soudu dodržování hlukových limitů z dopravy v okolí stavby) se tak jedná o podmínku, která tento výsledek respektuje.

[25] Ve čtvrtém žalobním bodě žalobci zpochybňují hlukovou studii (tyto skutečnosti uváděli již v části žaloby týkající se jejich aktivní legitimace). Žalobci namítají nevěrohodnost provedených měření, což zdůvodňují tím, že v průběhu měření od roku 2012 na některých místech došlo ke snížení hodnot hluku, ačkoliv nebyla přijata žádná protihluková opatření, a zároveň namítají, že tyto hodnoty na některých místech nesouhlasí s hodnotou měření „Kramář 2012“. Podle názoru soudu tato argumentace nemůže být důvodná, neboť při vydání kolaudačního rozhodnutí je nutné vycházet z těch měření, která jsou aktuální a která byla provedena v souladu s příslušnými normami. Je tak nutné vycházet z těch hodnot, které byly zjištěny protokolem o autorizovaném měření, a které byly pro denní i noční dobu všechny pod příslušným limitem. Rozdíl v naměřených hodnotách oproti jinému měření tak nemůže být sám o sobě důvodem pro zpochybnění takového měření, neboť se takovým postupem nemohou srovnávat tytéž hodnoty.

Ohledně námitky, že k měření nebyly vybrány všechny body, jako v minulosti (9 oproti 14), pak soud uvádí, že ani tato skutečnost nemůže naměřené hodnoty a posouzení věci příslušným dotčeným orgánem státní správy (krajská hygienická stanice) zpochybnit, neboť takové posouzení náleží tomuto správnímu orgánu, a ten musí sám posoudit, jaké body pro takové měření vybere, resp. z nichž bude při hodnocení příslušných limitů vycházet. V závazném stanovisku krajské hygienické stanice ze dne 6. 12. 2018 je v odůvodnění odkázáno na provedený protokol z měření č. 20181031/06G2, který byl zpracován autorizovanou laboratoří, a který vyhodnotil akustickou situaci v chráněném venkovním prostoru staveb obytné zástavby v obcích Jesenice, Horní Jirčany, Kocanda, Osnice, Herink, Modletice a Dobřejovice, způsobené dopravním hlukem z provozu na D0 po výstavbě protihlukových stěn, které se uskutečnilo v období podzim 2018, vybráno bylo 9 charakteristických měřících míst; pokud jedno konkrétní místo oproti předchozímu měření, které žalobci namítají, vybráno nebylo, stalo se to pro stavební práce v jeho okolí, což by měření ovlivnilo, což je podle názoru logický postup ve věci měření hluku. Je tak patrné, že krajská hygienická stanice vycházela z odborného podkladu, přičemž zároveň konstatovala, že na určitých měřených místech, byť nebyl překročen hygienický limit, se hluk ze stavby k tomuto limitu blíží, proto se toto zjištění mj. odrazilo i do stanovení podmínky do kolaudačního rozhodnutí. Podle názoru soudu tak při rozhodování bylo vycházeno z podkladů, které splňují náležitosti, jsou konkrétně odůvodněné a přezkoumatelné, přičemž hygienickou stanicí jako dotčeným orgánem státní správy byl takový postup vyhodnocen jako dostatečný.

[26] Ohledně námitky týkající se ust. § 30 odst. 2 zákon o ochraně veřejného zdraví soud uvádí, že v daném případě je namíste aplikovat ust. § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, neboť byla povolována k užívání konkrétní stavba, a je tak pro toto správní řízení nutné posoudit hluk, který tato konkrétní stavba působí. Odkaz na ust. § 30 odst. 2 tohoto zákona při definici hluku tak soud nepovažuje za důvodný, neboť posuzována musí být ta stavba, jejíž kolaudační rozhodnutí se žádá.

[27] Ohledně velmi obecného odkazu na možnou škodlivost hluku z dopravy soud uvádí, že je nutné vycházet z těch hodnot, které jsou v době vydání napadeného rozhodnutí aplikovatelné, a které jsou stanoveny právními předpisy či v rámci jejich provedení dalšími normami. To je nutné uvést i k vyjádření žalobců v obecnější části žaloby, která se týká změny příslušné vyhlášky týkající se vypočtení příslušných hodnot. Námitky proti takovému postupu vůči správnímu úřadu v konkrétní věci nemohou být důvodné, neboť správní úřad musí vycházet z toho znění právních norem, které je v daném čase účinné. Tak tomu v tomto případě bylo a žalovanému ani soudu nemůže příslušet tyto normy v konkrétní věci měnit či výkladem jejich jednoznačný postup při měření ignorovat, resp. by zde musely být takové námitky, které by zpochybnilly konkrétně samou zákonnost takového postupu podle vyhlášky.

[28] Ohledně posledního žalobního bodu týkajícího se namítaného porušení ust. § 2 a 4 správního řádu soud uvádí, že samotná rychlost správního řízení porušení těchto zásad nemůže způsobit. Pokud měl správní úřad shromážděny veškeré podklady, může o věci samé rozhodnout. V tomto případě k námitce žalobců, že měli krátký čas k vyjádření k rozhodnutí, soud uvádí, že i když žalobci nebyly účastníky řízení podle správního řádu ani stavebního zákona, prostor k vyjádření měli a žalovaný je hodnotil. Lhůta jednoho

měsíce od podání žádosti do vydání rozhodnutí, kterou žalobci v žalobě konkrétně namítají jako nepřiměřeně krátkou, tak soud za výjimečnou nepovažuje.

[29] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[30] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.). Listiny, které žalobce navrhoval jako důkazy, jsou součástí správního spisu, případně nejsou dalšími účastníky řízení nijak zpochybněny.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení zúčastněné osoby se opírá o ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť soud této osobě žádnou povinnost neukládal, náklady řízení jí tak nemohly vzniknout.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 6. května 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu